

[Justitsministeren]

ingen libanesere måtte udsendes til Libanon, før Flygtningenævnet havde haft lejlighed til at tage stilling til, om der var grundlag for at ændre den hidtidige praksis vedrørende libanesiske statsborgere.

Flygtningenævnet tog på en række møder i februar og marts 1987 stilling til, om praksis vedrørende asyl til libanesiske statsborgere skulle ændres på baggrund af oplysningerne om situationen i Libanon.

Flygtningenævnet har efter fremkomsten af de nye oplysninger om situationen i Libanon lempet praksis, således at der meddeles asyl i flere tilfælde end tidligere.

Flygtningenævnet er bekendt med, at FNs Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) har oplyst, at man ikke finder, at situationen i Libanon – trods stigende spændinger, primært i Vestbeirut – er ændret så afgørende, at der er grund til at genoverveje UNHCRs principielle opfattelse, hvorefter ingen libanesiske befolkningsgrupper – statsløse palæstinensere undtaget – som sådan kan siges at være genstand for forfølgelse i 1951-konventionens forstand.

Efter at Flygtningenævnet som den kompetente myndighed havde taget stilling til de fremkomne oplysninger og i lyset heraf havde genoptaget behandlingen af asylansøgninger fra libanesiske statsborgere, fandt Justitsministeriet, at der ikke længere var grundlag for at opretholde det midlertidige stop for udsendelse af libanesiske statsborgere. Justitsministeriets meddelelse af 27. marts 1987 er således alene udtryk for, at Flygtningenævnet i sine afgørelser efter den 11. marts 1987 har taget de seneste oplysninger om forholdene i Libanon i betragtning.

Spm. nr. S 1047

Til *justitsministeren* (21/4 87) af:

Torben Lund (S):

»Vil ministeren udstede midlertidige opholdstilladelser til libanesiske asylsøgere, som har fået afslag på deres asylansøgning i Flygtningenævnet, indtil FNs Flygtningehøjkommissariat tilbagekalder sin henstilling om ikke at sende libanesiske asylsøgere tilbage til Libanon?«

Begrundelse

Af dagbladet Politiken den 15. april 1987 fremgår det, at justitsministeren vil genoptage hjemsendelsen af de libanesiske asylansøgere, som har fået afslag på asyl af Flygtningenævnet.

Denne ændring i praksis forekommer særdeles overraskende, idet FNs Flygtningehøjkommissariats henvendelse om netop ikke at tilbagesende libanesiske asylsøgere til Libanon ikke er tilbagekaldt, og idet forholdene i Libanon forekommer uændret kaotiske og usikre.

Svar (4/5 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

FNs Flygtningehøjkommissariat har i juli 1986 og igen i februar 1987 ganske utvetydigt givet udtryk for, at flygtningehøjkommissariatet ikke – bortset fra den palæstinensiske befolkning – finder nogen libanesiske befolkningsgruppe udsat for forfølgelse.

FNs Flygtningehøjkommissariat har samtidig opfordret de lande, der har mulighed for det, til – ud fra almindelige humanitære grundsætninger – at være imødekommende over for libaneseres ønske om midlertidig opholdstilladelse.

Efter den tidligere udlændingelovgivning, jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 26. juni 1973 med tilhørende administrative forskrifter, havde justitsministeren mulighed for generelt at meddele en hel befolkningsgruppe opholdstilladelse.

Efter gennemførelsen af udlændingeloven af 1983 med etableringen af Flygtningenævnet har justitsministeren ikke længere denne mulighed.

I foråret 1985 stillede medlemmer af Socialdemokratiet m.fl. forslag om, at udlændingeloven blev ændret, således at der blev skabt mulighed for, at justitsministeren kan meddele opholdstilladelse til en person, der har fået afslag på asyl, såfremt den pågældende »befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.« Forslaget blev gennemført som udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, ved lov nr. 232 af 6. juni 1985.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget kan de særlige hensyn, som kan begrunde, at justitsministeren efter en konkret vurdering kan give opholdstilladelse, »først og frem-